

Αὐτὰ τὰ δέντρα δὲ βολεῖονται μὲ λιγότερο οὐρανό,
αὐτὲς οἱ πέτρας δὲ βολεῖονται κάτω ἀπ' τὰ ξένα
βήματα,
αὐτὰ τὰ πρόσωπα δὲ βολεῖονται παρὰ μόνο στὸν
ἥλιο,
αὐτὲς οἱ καρδιές δὲ βολεῖονται παρὰ μόνο στὸ δίκιο.

Ἐροῦτο τὸ τοπίο εἶναι σκληρὸ σὰν τὴ σιωπὴ,
σφιγγει στὸν κόρφο του τὰ πυρωμένα του λιθάκια,
σφιγγει στὸ φῶς τίς ὄρφανές ἐλιές του καὶ τ' ἀ-
μπέλια του,
σφιγγει τὰ δόντια. Δὲν ὑπάρχει νερό. Μονάχα φῶς.
Ὁ δρόμος χάνεται στὸ φῶς καὶ ὁ ἴσκιος τῆς μάν-
τρας εἶναι σίδερο.

Μαριμάρωσαν τὰ δέντρα, τὰ ποτάμια καὶ οἱ φωνές
μῆς στὸν ἀσβέστη τοῦ ἡλίου.

Ἡ ρίζα σκοντάφτει στὸ μάγμαρο. Τὰ σκονισμένα
σχοῖνα.

Τὸ μουλάρι καὶ ὁ βοάχος. Λαχανιάζουν. Δὲν ὑπάρχει
νερό.

Ὅλοι διψᾶνε. Χρόνια τώρα. Ὅλοι μασσᾶνε μιά μπου-
κιὰ οὐρανὸ πάνω ἀπ' τὴν πίερα τους.

Τὰ μάτια τους εἶναι κόκκινα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια,
μιὰ βαθεῖα γαστρακιά σφηνωμένη ἀνάμεσα στὰ φρύδια
τους

σὰν ἕνα κυπαρίσσι ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνὰ τὸ λινό-
γερμα.

Τὸ χέρι τους εἶναι κολλημένο στὸ ντουφέκι, τὸ ντουφέκι εἶναι συνέχεια τοῦ χεριοῦ τους, τὸ χέρι τους εἶναι συνέχεια τῆς ψυχῆς τους — ἔχουν στὰ χεῖλιά τους ἀπάνου τὸ θυμὸ καὶ ἔχουνε τὸν καρμὸ βαθιὰ-βαθιὰ στὰ μάτια τους σὰν ἓνα ἀστὲρι σὲ μιὰ γούβα ἀλάτι.

“Ὅταν σφίγγουν τὸ χέρι ὁ ἥλιος εἶναι βέβαιος γιὰ τὸν κόσμο,
ὅταν χαμογεῖ ἓνα μικρὸ χελιδόνι φεύγει μὲς ἀπ’ τ’ ἀγκία γένεια τους,
ὅταν κοιμῶνται δώδεκα ἀστρα πέφτουν ἀπ’ τὶς ἀδειες τσέπες τους,
ὅταν σκοτώνονται ἡ ζωὴ τραβάει τὴν ἀνηφόρα μὲ σημαῖες καὶ μὲ ταμπούρα.

Τόσα χρόνια ὄλοι πεινᾶνε, ὄλοι διψᾶνε, ὄλοι σκοτώνονται
πολιορκημένοι ἀπὸ στεριά καὶ θάλασσα·
ἔφαγε ἡ κάψα τὰ χωράφια τους καὶ ἡ ἀρμύρα πότισε τὰ σπέρια τους,
ὁ ἀγέρας ἔφοξε τὶς πόρτες τους καὶ τὶς λίγες παραλαλιές τῆς πλατείας,
ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ πανωφοριοῦ τους μπανοβγαίνει ὁ θάνατος,
ἡ γλώσσα τους εἶναι στυφὴ σὰν τὸ κυπαρισσόμυλο·
πέθαναν τὰ σκυλιὰ τους τυλιγμένα στὸν ἴσκιό τους·
ἡ βροχὴ χτυπάει στὰ κάκαλά τους.

Πάνου στὰ καρπούλια πετρωμένοι καπνίζουν τῆ σβουριά καὶ τῆ νύχτα
βιγλίζοντας τὸ μανιασμένο πέλαγο ὅπου βούλιαξε

τὸ στασμένο κατάρτι τοῦ φεγγαριοῦ.

Τὸ ψωμὶ σώθηκε, τὰ βόλια σώθηκαν,
τώρα γεμίζουν τὰ κανόνια τους μόνο μὲ τὴν καρδιά τους.

Τόσα χρόνια πολιορκημένοι ἀπὸ στεριά καὶ θάλασσα,
ὄλοι πεινᾶνε, ὄλοι σκοτώνονται καὶ κανένας δὲν πέθανε —
πάνου στὰ καρπούλια λάμπουνε τὰ μάτια τους,
μιὰ μεγάλη σημαία, μιὰ μεγάλη φωτιὰ κατακόκκινη
καὶ κάθε ἀυγὴ χιλιάδες περισσότερα φεύγουν ἀπ’ τὰ χέρια τους
γιὰ τὶς τέσσερις πόρτες τοῦ ὀρίζοντα.

II

Κάθε πού βραδιάζει μὲ τὸ θυμὸρι τσουρουφλισμένο στὸν κόρφο τῆς πέτρας
εἶναι μιὰ σταγόνα νεροῦ πού σκάβει ἀπὸ παλιὰ τῆ σιωπῆ ὡς τὸ μεδούλι
εἶναι μιὰ καιμπάνα κρημασμένη στὸ γέρο-παδάτανο πού φωνάζει τὰ χρόνια.

Σπίθες λαγοκοιμῶνται μὲς στὴ γόβωλη τῆς ἐρημιᾶς καὶ οἱ στέγες συλλογιούνται τὸ μαλαματένιο χνουδιό στὸ πᾶνω χεῖλι τοῦ ‘Αλωνάφη
— κίτρινο χνουδιό σὰν τῆ φούντα τοῦ καλαμποκιοῦ καπνισμένο ἀπ’ τὸν καρμὸ τῆς θύσης.